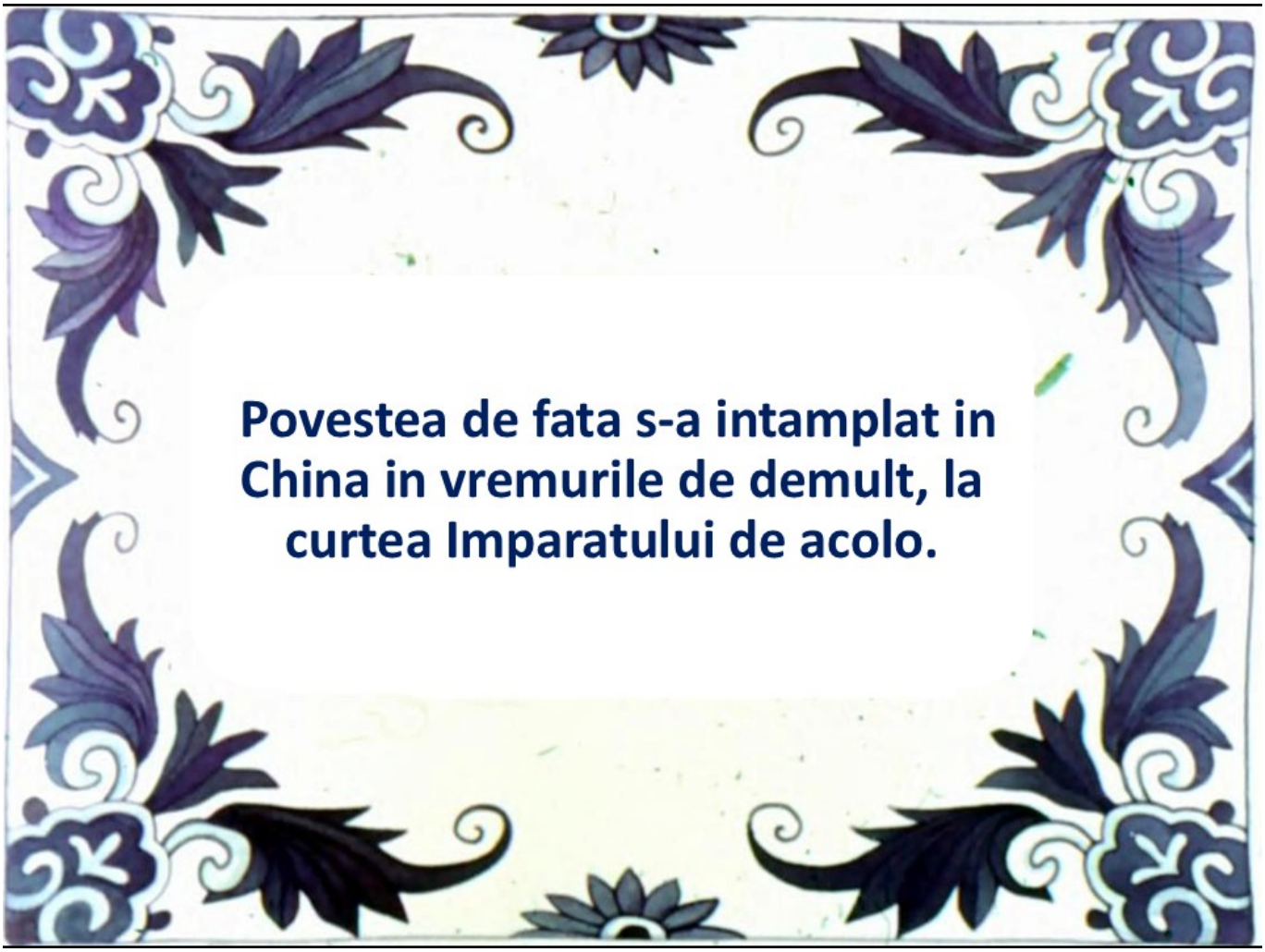

Povestea de față s-a întâmplat în China, în vremurile de demult, la curtea Împăratului de acolo.

Palatul Împăratului Chinei era cel mai frumos din lume, dar construit din porțelan atât de fin, încât trebuia să mergi prin el cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să-l spargi.

Grădina Împăratului Chinei era și ea plină de minunății, căci florile aveau atârnați de ele clopoței de argint, ca nu cumva să treci pe acolo fără să le bagi de seamă.

Nici măcar grădinarul palatului nu știa până unde se întinde grădina, așa de mare era aceasta.

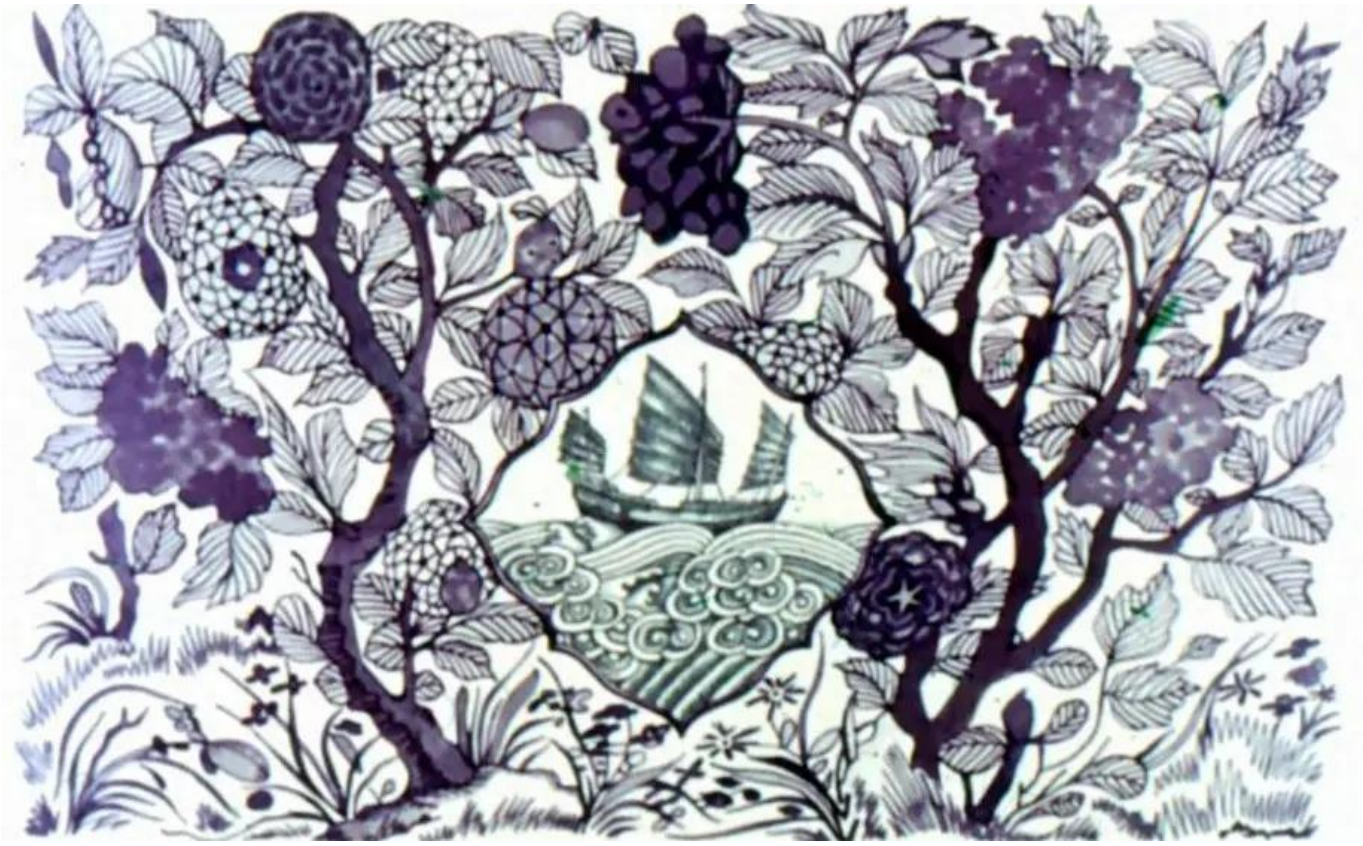

Dacă prin grădină o porneai drept înainte, ajungeai la o pădure cu copaci foarte înalți. Iar pădurea se întindea până la marginea mării. Corăbiile treceau pe sub ramurile copacilor, unde se afla o privighetoare ce cânta nemaipomenit de frumos.

Chiar și pescarul, care era mereu împovărat de muncă, se oprea pentru câteva clipe să audă cântecul privighetorii, atât de minunat era acesta.

Oamenii din lumea întreagă vizitau palatul și grădina Împăratului și acestea li se păreau adevărate minunății. Însă când ascultau cântecul privighetorii, spuneau cu toții că ceva mai frumos nu se poate.

Cei care se întorceau acasă în țările lor povesteau tot ce văzuseră în China, la Curtea Împăratului, iar învățații scriau o mulțime de cărți despre toate acestea.

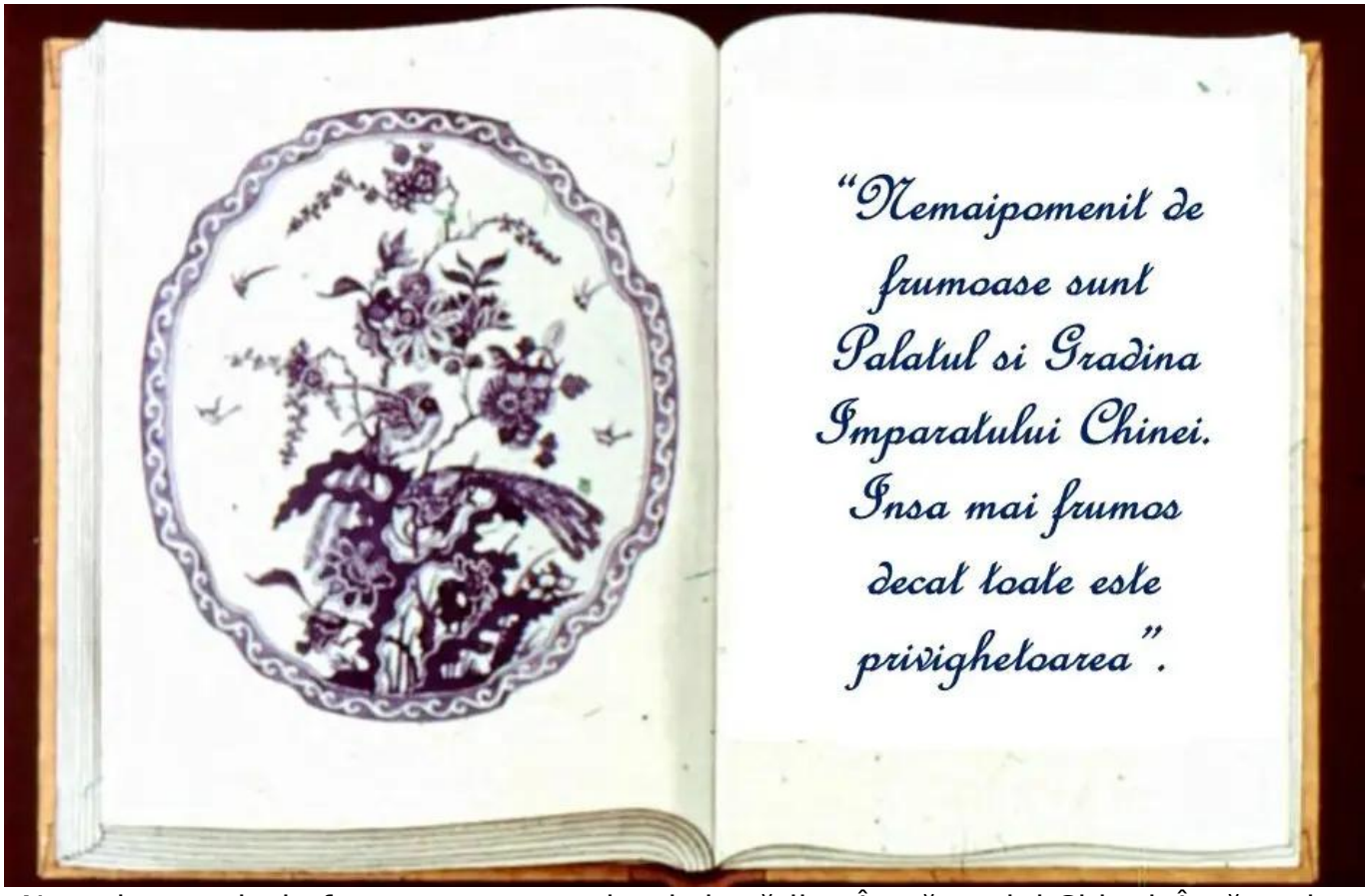

„Nemaipomenit de frumoase sunt palatul și grădina Împăratului Chinei. Însă mai frumoasă decât toate este privighetoarea.”

Împăratului Chinei i-au ajuns și lui în mână cărțile acelea, și tare s-a mai bucurat, căci palatul și grădina lui erau atât de minunat descrise acolo. Însă, când a citit despre privighetoare, i-a întrebat pe toți cei din jur despre ea, căci el nu știa nimic până atunci.

În cele din urmă, Împăratul l-a chemat la el pe întâiul său sfetnic și i-a poruncit să-i aducă privighetoarea – voia și el să o audă cum cântă. Sfetnicul nu știa nici el nimic, dar i-a spus Împăratului că cele citite de dânsul puteau fi simple născociri, cum adesea se întâmplă în cărți. Însă cartea era trimisă Împăratului Chinei din partea Împăratului Japoniei, și acolo nu puteau fi născociri. Împăratul îi porunci sfetnicului să-i aducă privighetoarea chiar în acea seară, altminteri toți curtenii ce luau masa la palat urmau să fie călcați în picioare.

Ce să mai facă sfetnicul? A început să alerge în sus și-n jos pe scările palatului, întrebând în stânga și-n dreapta despre privighetoare.

Însă toți cei pe care îi întreba sfetnicul habar nu aveau de toată povestea asta, iar omul începu să fie tot mai îngrijorat pentru soarta lui și a celorlalți curteni – dacă el nu făcea nici o ispravă, ar fi urmat să fie cu toții călcați în picioare.

În cele din urmă, sfetnicul ajunse la bucătărie, iar o fată de acolo îi spuse că ea știe ceva despre privighetoare. Sfetnicul îi promise că o va face mai mare peste bucătăria Împăratului, dacă-l va conduce și pe el la privighetoarea aceea.

Fata de la bucătărie știa unde se află privighetoarea, căci o auzise adesea cum cântă și se minunase întotdeauna de viersul ei.

Fata de la bucătărie îi spuse sfetnicului că, în fiecare seară, trece prin pădurea de la marginea grădinii palatului, pentru a o vizita pe mama ei, care este bolnavă. În pădurea aceea se află și privighetoarea cu pricina.

Sfetnicul nu mai pierdu timpul și, luând-o pe fata de la bucătărie ca să-i arate drumul, plecă în pădure însoțit de un întreg alai, ca să o invite pe privighetoare la Împăratul Chinei. În drumul lor, auzi o vacă mugind, iar cei din alai spuseră că le pare de mirare ca privighetoarea, care este așa de mică, poate scoate sunete atât de puternice. Însă slujnica le spusese că aceea nu este decât o vacă — pentru a ajunge la privighetoare, mai trebuiau să meargă ceva.

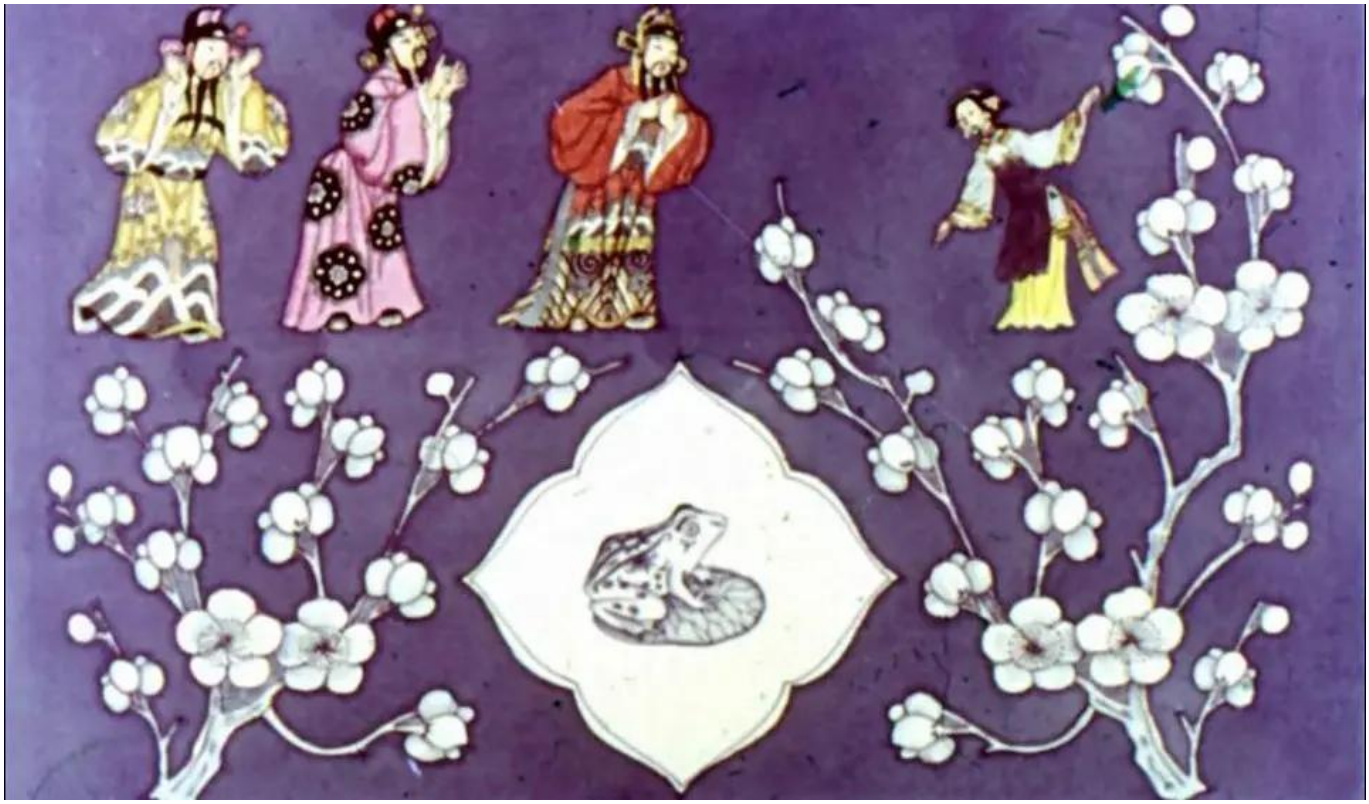

Mai merseră ei ce mai merseră și auziră o broască cum orăcăie. „Vai, ce minunat cântă privighetoarea!” spuseră cei din alaiul sfetnicului, însă fata de la bucătărie le spuse că acela nu este glasul privighetoarei, ci al unei broaște din lac.

În cele din urmă, ajunseră cu toții la copacul unde cânta de obicei privighetoarea. Fata de la bucătărie îi spuse privighetorii că Împăratul Chinei vrea să o audă cum cântă. Privighetoarea începu un cântec minunat, și cu toții o ascultară încântați.

Apoi, sfetnicul se miră în sinea lui că, până atunci, nu o mai văzuse pe privighetoare – aceasta cu siguranță i-ar fi atras atenția cu cântecul ei vrăjit.

Privighetoarea îi întrebă dacă vrea să mai cânte încă o dată pentru Împărat – ea credea că acesta se află acolo, în alaiul care sosise în pădure.

Însă întâiul sfetnic îi spuse privighetorii că are onoarea de a o invita la curte...
acolo unde îl va bucura pe Împărat cu cântecele sale.

„Cântecul meu sună mai bine în pădure”, spuse privighetoarea, dar îi urmă pe toți cei din alai la Curtea Împăratului Chinei.

La palat totul era pregătit ca în zilele de mare sărbătoare. În sala cea mare se afla o prăjină din aur, pregătită special pentru privighetoare, ca aceasta să stea pe ea în timp ce va cânta.

Privighetoarea cânta minunat, iar Împăratul fu cuprins de emoție și izbucni în plâns. Privighetoarea cânta mai departe, din ce în ce mai frumos.

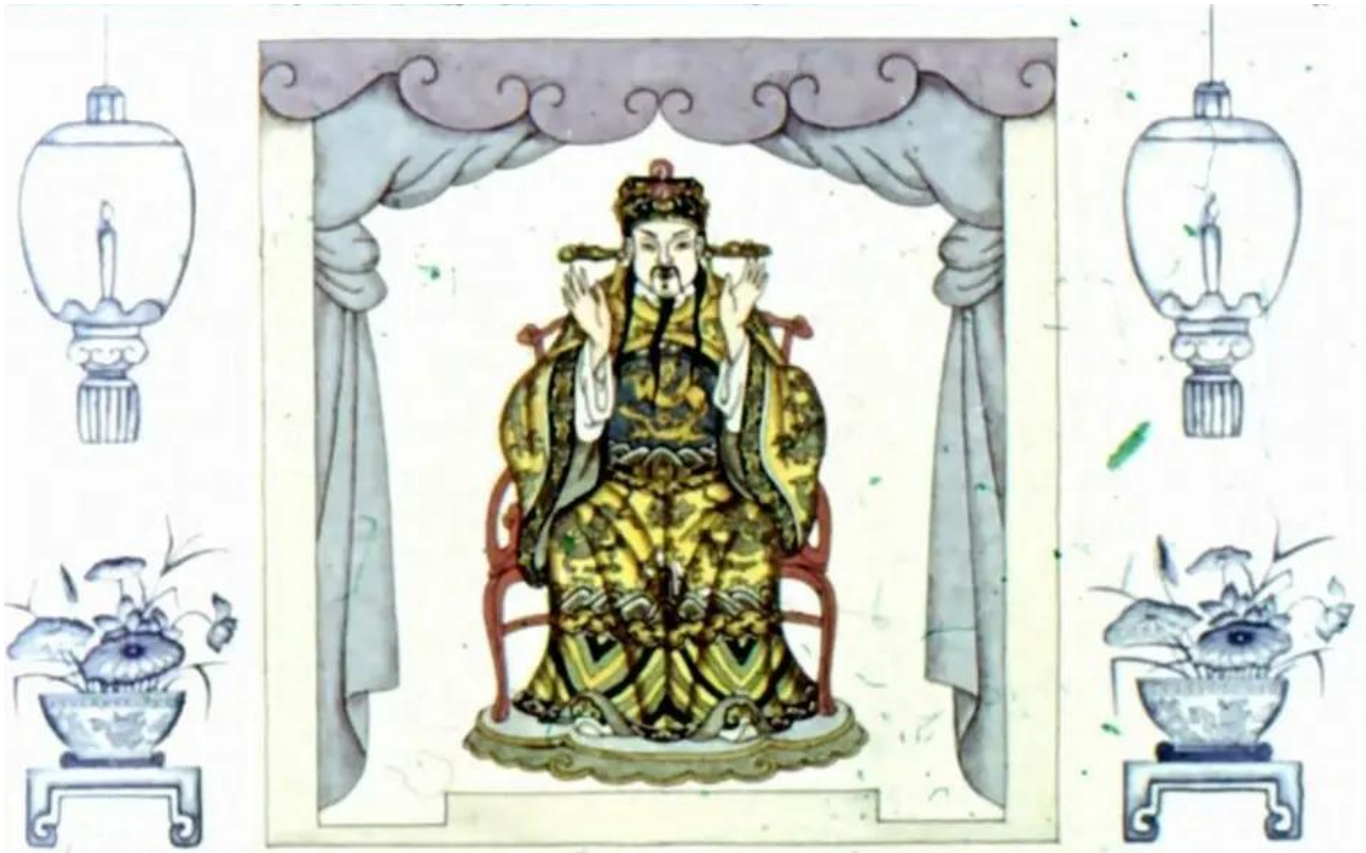

Când isprăvi din cântat, Împăratul îi spuse că-i va dărui un papuc de aur, pentru ca privighetoarea să-l poarte la gât, drept prețuire pentru meșteșugul său. Însă privighetoarea îi răspunse că nu are nevoie de nicio răsplată – lacrimile din ochii Împăratului reprezentau pentru ea cea mai înaltă cinste.

Doamnele de la curte au fost și ele încântate de cântecul privighetorii.

Drept urmare, luau și ele apă în gură, pentru ca vocea lor să sune ca cea a privighetoarei, însă lucrurile nu stăteau deloc așa în cazul lor.

Privighetoarea a trebuit să rămână la curte – avea o colivie din care era liberă să iasă de două ori pe zi și o dată seara.

Însă ori de câte ori ieșea la plimbare, privighetoarea era păzită de doisprezece slujitori ai Împăratului, fiecare dintre ei ținând în mână un fir de mătase legat de picioarele păsării.

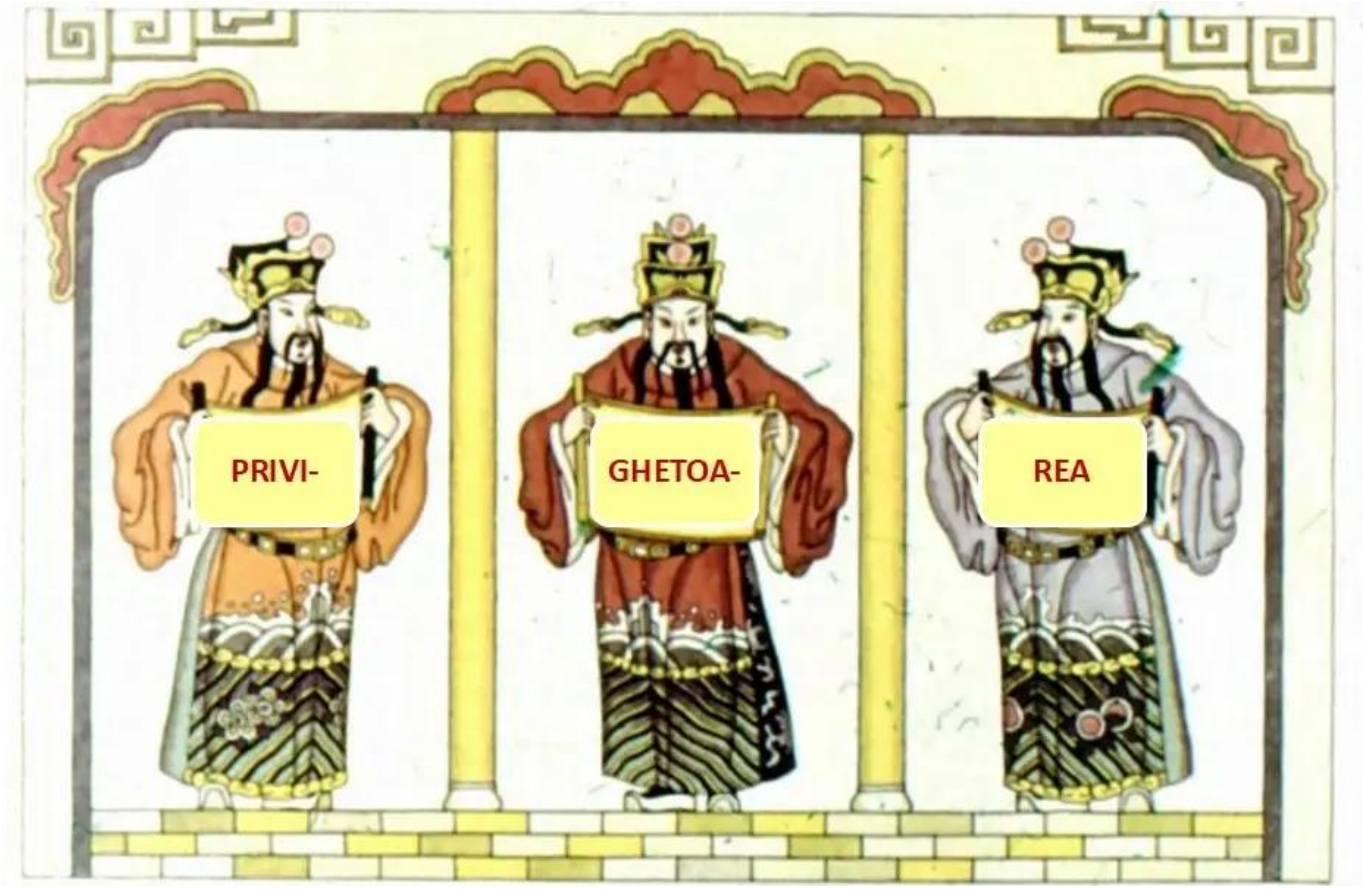

Privighetoarea făcuse așa o mare impresie, încât toți cei care se întâlneau pe stradă vorbeau numai despre ea, ba unii se înțelegeau chiar și prin semne.

Unsprezece copii ghebosi au fost botezați cu numele privighetorii, doar-doar aceștia vor cânta la fel de frumos ca ea, însă totul fu în zadar – privighetoarea avea cea mai minunată voce de pe pământ.

SFARSITUL PRIMEI PARTI